

Malý čtyřúhelník jako pokoj, okno, šest dívek, šest postelí, pod každou kufř. Vedle dveří vestavěná skříň, u stropu nade dveřmi reproduktor. Dělnické sbory zpívaly ze stropu ke zdi a ze zdi na postele, dokud nastala noc. Pak ztichly, jako ulice za oknem a zarostlý park, kterým nikdo nechodil. Malých čtyřúhelníků bylo v studentské koleji čtyřicet.

Někdo řekl, že reproduktory vidí a slyší všechno, co děláme.

Oblečení šesti dívek viselo namačkané ve skříni. Lola měla šatů nejméně. Oblékala si šaty všech dívek. Punčochy dívek ležely pod postelemi v kufrech.

Někdo zpíval:

Máma říká ]

že mi dá

až se vdám

dvacet velkých polštářů

plných pisklavých komárů

dvacet malých polštářů

plných štipavých mravenců

dvacet měkkých polštářů

plných ztrouchnivělých lístečků

a Lola seděla na podlaze vedle postele a rozevřela kufř. Přehrabovala punčochy a zdvihla před obličej zmeř propletených nohou a prstů a pat. Nechala punčochy dopadnout na zem. Loliny ruce se trásly a v obličejí měla vícero než jeden pár očí. Ruce měla prázdné a bylo jich víc než dvě ruce ve vzduchu. Bylo skoro tolik rukou ve vzduchu, kolik leželo na podlaze punčoch.

Oči, ruce a punčochy se nesnesly v písni, kterou někdo zpíval ob dvě postele dál. Malá hlavička zpívala vestoje, kolébala se s vráskou soužení na čele. Píseň, ze které vráska hned vymizela.

Pod každou postelí stál kufř a v něm klubko zamotaných bavlněných punčoch. Přízovné punčochy pro dívenky, které

chtěly punčochové kalhoty, hladké a heboučké jako dech. A lak na vlasy chtěly ty dívky, řasenku a lak na nehty.

Pod polštáři na postelích leželo šest tubiček s řasenkami. Šest dívek naplivalo do tubiček a míchalo saze párátky, až se na ně nalepilo černé těsto. Potom doširoka rozevřely oči. Párátka na víčku zavrzalo, řasy byly černé a husté. Ale už za hodinu mezi řasy pronikaly šedé trhliny. Sliny zasychaly a saze opadávaly do tváří.

Dívky chtěly saze na tváře, chtěly saze řasenek v obličejí, ale nechtěly saze továren. Chtěly hromady heboučkových punčochových kalhot, protože oka tolik utíkala, a dívky je pochytyaly na kotnících a na stehnech. Chytily je a přilepily lakem na nehty.

Bude těžké udržovat pánovy košile bílé. Bude mou láskou, až se mnou po čtyřech letech odejde do vyprahlého kraje. Až bude bílými košilemi oslíňovat kolemjdoucí, bude mou láskou. Až bude pánem, ke kterému chodí holič domů a přede dveřmi si vyzuje boty. Bude to těžké, udržovat košile bílé v tom svinstvu, ve kterém skáčou blechy, píše Lola.